

недостатньо розвинена інфраструктура, що забезпечить ефективну роботу в системі концесійного інвестування;
відсутність чіткого механізму впровадження та реалізації системи концесійного інвестування;

Сьогодні проблемними аспектами залишаються суттєві недоліки у договірних відносинах, розбіжності у законодавчих актах різних рівнів тощо.

У нормативно-правовій базі досить складно досконали прописати механізми взаємовідносин учасників концесійної діяльності, оскільки в Україні поки що недостатньо практичного досвіду використання концесій для різних сфер економічної діяльності. Для того щоб розробити нормативно-правову базу взаємовідносин держави і приватних структур щодо концесійної діяльності, необхідно також розуміти всі нюанси фінансових, операційних, соціальних, інвестиційних та інших фінансових, операційних, соціальних, інвестиційних та інших показників економічного розвитку країни, виходячи з визначених стратегічних пріоритетів. На сьогоднішній день розрахунки таких даних відсутні, хоча взагалі концесії можна розглядати як інструмент активізації економічної, інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні, реальну можливість фінансування цільових інвестиційних проектів та програм загальнонаціонального та регіонального значення.

Аналіз сучасного стану концесійної діяльності свідчить про те, що механізму реалізації повноважень у сфері концесійного інвестування нашим законодавством не встановлено. Дуже важливою необхідною розробити зацікавленими органами державної влади даний механізм у сфері, що розглядається, шляхом внесення змін у законодавство. Відсутність такого механізму дозволяє стверджувати, що принцип спільного фінансування концесійних інвестиційних проектів на практиці неможливо реалізувати. Наприклад, є сенс зосередити основні законодавчі і контрольні функції у даній сфері на рівні уряду, а виконавчо-розпорядницькі - перерозподілити між уповноваженими органами державної влади України та суб'єктами господарювання залежно від їх функцій загального характеру, що закріплені законодавством.

Отже, можна сказати, що розвиток дієвого механізму концесійного інвестування, що прямо пов'язаний з активізацією інвестиційної діяльності в Україні, забезпечить соціально-економічний розвиток країни, дозволить виявити перспективні напрямки розвитку на шляху інтеграції до світового фінансового простору.

ЗАХИСТ ПРАВ АКЦІОНЕРІВ НА ІНФОРМАЦІЮ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Варишко Д.П., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Тищенко Ю.В.

Акціонерні товариства (надалі – АТ) є найбільш розповсюдженою формою організації підприємства шляхом об'єднання капіталів.

Права акціонерів визначають зміст взаємних відносин між акціонерними товариством і його учасниками. Відповідно до статті 88 Господарського кодексу України, статті 116 Цивільного кодексу України, статей 10, 38, 39 Закону України «Про господарські товариства», статей 25, 26, 27 Закону України «Про акціонерні товариства» одним із основних прав акціонерів є право одержувати інформацію про діяльність товариства.

Кожен акціонер повинен бути повідомлений про те, яка інформація є відкритою для ознайомлення, а також де, коли та на яких умовах він може ознайомитися з нею. Крім того, слід ознайомити усіх акціонерів з переліком даних, які є комерційною таємницею.

Пункт «г» статті 10 Закону України «Про господарські товариства» та частина 1 статті 88 Господарського кодексу України визначають обсяг інформації, який товариство зобов'язане надати акціонеру для ознайомлення. А нормою пункту 5 статті 116 Цивільного кодексу України передбачено, що

акціонер має право одержувати інформацію про діяльність товариства у порядку встановленому установчими документами.

На підставі зазначених положень, акціонери мають право одержувати інформацію про діяльність товариства, а саме інформацію щодо установчих документів, протоколів загальних зборів акціонерів, протоколів засідань виконавчих та контрольноючих органів АТ (наглядової ради, правління, ревізійної комісії) та їх накази, річної фінансової звітності, інформацію про емісію акцій та інших цінних паперів, перелік афілійованих осіб товариства та кількість акцій, якою вони володіють, протоколи ревізійної комісії.

Розкриття інформації про діяльність акціонерного товариства дозволяє акціонерам оцінити результати цієї діяльності, а товариству отримати довіру та додатковий капітал для розвитку. Акціонерам та інвесторам потрібна доступна, регулярна і надійна інформація, у тому числі з метою контролю за виконавчими органами товариства і винесення компетентних рішень про оцінку їхньої діяльності.

Законодавством передбачено чітке визначення кола осіб, які вповноважені надавати подібну інформації та чітко встановлені строки отримання такої інформації.

Однак проаналізувавши законодавство, можна дійти висновку, що поряд з позитивними рисами щодо наявності права акціонерів на інформацію, існує і ряд негативних.

Слід звернути увагу на те, що в Україні не забезпечено достатньої прозорості діяльності АТ. На нашу думку, треба значно розширити можливість доступу акціонерів і громадськості до інформації про діяльність підприємств, так як це передбачено законодавством розвинутих сучасних країн, що унеможливить прояви тінізації та корупції.

Також, українським законодавством не передбачено відповідальності посадових осіб за ненадання необхідної інформації акціонерам.

Отже, для забезпечення належних прав акціонерів на отримання інформації необхідне подальше удосконалення чинного законодавства у частині забезпечення прозорості діяльності АТ. Так само сприятиме забезпеченню цих прав і передбачена адміністративним законодавством відповідальність посадових осіб за ненадання відповідної інформації акціонерам.